

най големы-те бѣдствія, какъ-то и въ големы-те радости; като че приглашаватъ ушь своего владѣтеля на помощь въ бѣдствія-та, или като че искаха да покажатъ тогда какъ са готови да помратъ за него.

Пощо Корабъ-атъ разумѣ какъ мы можахме да му помогнине, не престана отъ тры на тры минуты да пушка. Губернаторъ-атъ опредѣли и накладоха големи огнове въ разны страны на крайморіе-то, и проводи да поискатъ отъ всы-те окрестны жители храна, важа, и праздны бачовы, Послѣ мало достигваха мнозина содружени съ Червы и носяха храна и снасти (корабленни убори) отъ жилища-та на Златный-Прахъ и отъ село-то Флака и отъ рѣка-та на Ограда-та. Единъ отъ най стары-те жители наближи при Губернаторъ-атъ и му рече: “ Господине, презъ всячка-та тая ноць чухася глухы шумове въ планината. Листовете на дрва-та колебается въ лѣсове-те безъ да вѣе вѣтръ; морскы-те птицы прибѣгнуваха на земля-та, безъ омысль тія знакове предвѣщавать буря. — Добрѣ. пріятели мои, отвѣща губернаторъ-атъ; мы сме предоготовленни, и корабъ-атъ безсомнѣнно не е предоготовленъ.”